

MAFINKA HÍRADÓ

2026. SZEPTEMBER

„Maradjatok bennem, akkor
én is bennetek maradok.”

(János 15,4)

TARTALOM

2 Lectori salutem

3 Útitárs:
Isten a csendben tud elérni minket

7 Beszámoló az augusztusi lelki napról

9 Kirándulás Kattilában

10 Útitárs:
Beszélgetés Kovács József atyával

13 Mese:
Tűz az égből

15 Gyereksarok:
Szentlélek-lángocska

A fényképeket készítette:
B. Szandra, V. Péter,
V. Zoltán, Sz. Áron

Grafikai tervezés: V. Heni

Borítólapon a kép AI generált.

Lectori salutem

Kedves Olvasó!

Ugyan a nyár melegéből nehéz volt visszacsöppenni a sűrű hétköznapi-
pokba, az augusztusunk mégis csodálatosan és mozgalmasan indult. Jó
volt a nyári szünet után végre újra találkozni, elmesélni, ki merre járt,
nyaralt vagy zárandokolt, és megosztani azokat a pillanatokat, amik a
leginkább megérintették a lelkünket.

Nemcsak a magyar nyelvű szentmiséért lehattünk hálásak András atyá-
nak, hanem azért a lelki napért is, amely feltöltött minket az előttünk
álló őszre és a hideg télre. Mindnyájunk szíve megdobbant: volt, akit az
anyanyelven szóló ima érintett meg, mást a barna skapuláre felvétele,
amellyel a Szűzanya védelme alá helyezte magát, másokat a találkozás
öröme.

Ebben az új tanévben is új feladatok és kihívások várnak ránk: hogyan
tudunk még jobban Istenre figyelni, és miként tudjuk az embertársain-
kat szóval és tettel is jobban szeretni. Ahogy András atya is felhívja rá a
figyelmünket e lapszám oldalain: Isten az, aki mindig kezdeményez, ne-
künk pedig „csak” válaszolnunk kell erre a hívásra. Ha ezt meg tesszük,
rátalálunk a legjobb barátunkra, Jézusra.

Ezt az utat erősítik meg Kovács József atya szavai is, aki arról beszél,
mennyre fontos a közösséghez tartozás, a másokért való tenni akarás,
és hogy mindannyian találjuk meg a magunk feladatát az egyházban.
A családos kirándulásaink, mint amilyen a jó hangulatú kattilai túránk
is volt, éppen ebben segítenek kicsiket és nagyokat, a gyakorlatban is
megmutatva az együttlétben rejlő erőt.

Természetesen a legkisebbekre is szeretettel gondoltunk: a meserovat-
ban Illés próféta történetén keresztül ismerhetik meg a Szentlélek erejét,
és egy otthon is könnyen elkészíthető Szentlélek-lángocskával is készül-
tünk nekik.

Zárjátok ki egy kis időre a külvilágot, lapozzatok bele ebbe a számba, és
engedjétek meg magatoknak a lelki feltöltődést! Utána pedig gyertek, és
találkozzunk személyesen is az októberi túránkon vagy a szentmisén. Hi-
tünket és a mindennapjainkat is megosztva, együtt a legszebb megélni.

Jó olvasást kívánunk!

■ B.A.

„Isten a csendben tud elérni minket”

Beszélgetés András atyával

Vörös Imre, András atya a Sarutlan Kármelita Rend (OCD) magyarországi rendtartományának szer-
zetesapja, aki lelkipazetőként és lelkipásztorként évtizedek óta segíti a híveket az Istennel való
mélyebb kapcsolat kialakításában. Szolgálatának középpontjában a kármelita spiritualitás, a belső
csend és a szemlélődő imádság tanítása áll.
András atya a hazai kármelita közösségekben végzett lelkipásztori munkája mellett külföldi apos-
toli utakat is vállal. Helsinkibe éppen azoknak a híveknek a meghívására érkezett, akikből a mos-
tani ittléte alatt elindította egy leendő Világban Élő Kármelita közösség útját. Tanításain keresztül
arra hívja a világi embereket, hogy a mindennapok zajában is rátaláljanak a belső békére, és az
„imádkozás útján” eljussanak az Istennel való személyes, átalakító barátságra. Beszélgetésünkből
kiderül, hogyan indulhatunk el mi is ezen a belső úton, és miként válhatnak a mindennapi életünk
egyszerű helyzetei Isten megtapasztalásának színterévé.

**Hogyan ismerte fel a papi és szerzetesi hi-
vatását?**

Szerzetesi és papi hivatásomat fiatal korom-
ban fokozatosan ismertem fel. Mélyen érin-
tetek az Evangélium tanításai, szívesen elvo-
nultam a természetbe imádkozni, örültem, ha

valami jót tehettem.

A kötelező sorkatonai szolgálat 18 hónapjának
letöltése után még visszamentem a munkahe-
lyemre dolgozni. A következő években figyel-
mem még inkább a spirituális ismeretek és
értékek felé fordult. Szerettem volna hitoktató
lenni, és elkezdtem kateketikai tanulmányokat
is folytatni.

Abban az időben látogatott Magyarorszá-
ra Szent II. János Pál pápa. Az ő személye is
erősítette bennem a hivatás bontakozását. A
Szentek élete és tanításaik ösztönző hatással
voltak rám, s tovább növelték érdeklődésem a
lelkiélet iránt. 1992-ben elzarándokoltam Lour-
des-be, majd kértem felvételemet a Kármelita
Rendbe.

**A sok szerzetesrend közül miért pont a kar-
melitákhoz csatlakozott? Mi volt az a vonás
a rend lelkiségében, ami leginkább megszól-
lította?**

Magát a Kármelita Rendet először nem ismer-
tem, hanem más szerzetesrendekről tudtam
többet, elsősorban a ferencesekről és a do-
monkosokról. Gyermekkoromtól fogva hatott
rám a családban jelenlévő Mária-tisztelet,
mely számomra mindig fontos maradt. Kis Te-
rézt is ismertem már, de még nem a maga mély-
ségében.

Marcell atya máriás lelkülete engem is megérintett, s elkezdtem a keszthelyi Kármelbe járni, érdeklődni a szerzetesek élete iránt. Figyelmem itt már Nagy Szent Teréz felé fordult. A szerzetesek lelkeségében nagyon tetszett Szűz Mária jelenléte. Különösen is vonzott az a személyes kapcsolat és mély istenismeret, melyet a rendi szentjeink megéltek. Szerettem volna olyan barátságban élni a Szentháromság Személyeivel, mint ők.

A szerzeteseknél a beöltözkor gyakori a névválasztás, amely egyfajta új identitást is ad. Mit jelent Önnek az András név, és melyik szent oltalma alá helyezte a szerzetesi életét?

Képzésünkben a jelölt idő után következett a noviciátus időszaka. Beöltözésemkor a „keresztről nevezett András” nevet kaptam. András apostol vonzó személy volt számomra, Jézushoz vitte a kereső lelkeket. Szerettem volna én is a lelkeket Jézushoz vezetni, szerintem ez egy nagyon szép hivatás. Mindmáig örülök, ha valamely személyt közelebb tudom vinni Jézushoz.

Az akkori előjáró azt mondta, hogy az András névhez legjobban a kereszt misztériuma illik, így a nevemhez ezt a misztériumot kaptam. A kapott misztériumnév először megijesztett, később azonban felismertem benne az értékeket szentjeink tanításában és életpéldájában, valamint saját élethelyzeteimben is.

Teológiai tanulmányaim befejezése után tettem örök fogadalmat, majd 1999-ben diakónussá, 2000-ben pedig, a jubileumi szent évben, pappá szenteltek.

A mai világ tele van vizuális és akusztikus zajjal. Hogyan tanítaná meg a ma emberét a csendre? Egyáltalán miért van szükségünk a belső csendre?

A mai életterünk erősen terhelt akusztikus és vizuális zajjal. Ezért egyre nagyobb a személyes felelősségünk abban, hogy mennyire törekszünk tudatosan az elcsendesedésre.

- A csendben összeszedettebbek tudunk lenni, és a figyelmünk kevésbé megosztott.

Jobban tudunk figyelni egymásra, értéke-sebbek, s minőségében mások a találko-zásaink. Így van ez az isteni Személyekkel megélt kapcsolatunkban is.

- Először a külső csendre helyezzük a hangsúlyt, majd a gyakorlottabb, s az imaéletükben előre haladottabb személyeknél egyre jelentősebb szerepet kap a belső csend. Ilyenkor a korábban még zavaró külső zajok már nem hatnak úgy a lélekre, mert az idővel megerősödött.
- Sokan járnak a természetbe, s nemcsak ki-kapcsolódni, hanem csendben lenni, figyelni a teremtés szépségére, nyitottá válni az Isten jelenlétére.
- Az otthoni lelki olvasmányok, imaidők és a lelkigyakorlatokon való részvételek sokat segíthetnek a csend értékének megbecsülésében.
- A templomokban és a beimádkozott közösségi terekben szintén jó elidőzni, ráhangolódni a csendben rejlő kincsekre, mindene-kelőtt az Isten jelenlétére.

Isten szelíd és alázatos. A csendben, a rá figyelésünkben tud elérni minket. Készségünk folyamatosan fejlődik a meghallgatásban és a befogadásban. Az imaéletünk elmélyülésével egyre többet hallgatunk, kevesebbet beszélünk. Több az Isten aktivitásából, kevesebb a miénkből. Isten az, aki kezdeményez, mi pedig passzívabbak leszünk, megnyílunk a kegyelemnek. A kapcsolat elmélyülésének dinamikáját tehát Ő vezeti, mi ráhangolódunk.

A rend olyan óriásokat adott az egyháznak, mint Avilai Szent Teréz, Keresztes Szent János vagy Lisieux-i Kis Szent Teréz. Kinek a tanítása áll Önhez a legközelebb, és mit üzen számunkra?

A Kármelita Rend jeles szentjei: Nagy Szent Teréz, Keresztes Szent János, Kis Szent Teréz. Ők egyháztanítói küldetést kaptak Istentől; ez azt jelenti, hogy az Egyházban hiteles és univerzális mindaz, amit megéltek, illetve amit tanítanak nekünk spirituális örökségükben. Ez pedig elsősorban az isteni Személyekkel megélt szere-

tetkapcsolat, melyben átalakul az életünk.

Nagy Szent Teréz alapító karizmát kapott, lelki anyánknak tekintjük. Sok helyen úgy szólítják őt: „Madre”.

Az ő lelki anyaságának szép gyümölcsei például Keresztes Szent János, majd Kis Szent Teréz mély önátadása Istennek, de ezt tapasztalhatjuk más szentjeink hivatásában is. Nagy Szent Teréz meghív bennünket is, hogy kérjük Istentől: „a tökéletes barátság ajándékát”.

A kármelita szimbolikában gyakran megjelenik a Kármel hegyére való feljutás (az Istennel való egyesülés) képe. Melyek ma a legnehezebb akadályok, amik visszatartják az embereket ezen az úton?

Az Istennel egyesült élet útján járásunk nem egyszerű, hiszen sok kihívással találkozunk. Szent Teréz azt írja: „az ember igazi ellenségei elsősorban nem kívül találhatók, hanem önmagában, benső világában.”

Ezért számunkra mindig fontos marad az önismeret. Ez a kapu, ahol beléphetünk az imádkozás, a találkozások valóságába.

A léleknek azonban még fontosabb irányultsága az, hogy elsősorban ne magával foglalkozzon, s ne magára figyeljen, hanem tanuljon meg Krisztusra figyelni, őt szemlélni, őt hallgatni, vele együtt lenni minden élethelyzetében. Őt szeresse mindig egy kicsit jobban. Jól jár az a lélek, aki önmagát elhagyva Isten szívébe költözik át, s onnan tekint mind a maga, mind mások életére.

Tudatosítjuk, hogy életünknek nem az a fontos helyszíne, hogy éppen hol vagyunk, hanem az, hogy Isten színe előtt vagyunk. Jelen vagyunk – a Jelenlévőnek. Elérhetőek, megszólíthatóak leszünk az Ő számára. Készségesek a kapcsolatba, a hozzá kötődésre.

Nem az a fontos, hogy éppen min munkálkodunk, vagy mit élünk meg kapcsolatainkban, hanem az, hogy hogyan tesszük mindezt! Őt megszólítva, a jelenlétében élve, vezetését, segítségét, áldását kérve, vagy nélküle? Tehát nem az a lényeg, hogy mit, hanem az, hogy hogyan!

A Kármel misztikájában erős szimbólumokat ta-

lálunk. Ezek a szimbólumok segítenek kifejezni azt a valóságot, melyre a nyelvünkben használatos fogalmak elégtelenek. Ilyen szimbólum az utak használata. Krisztus maga mondja, hogy Ő maga az Út! Vele járva a hűséges és elköteleződő lélek eljuthat a lelki barátság, a lelki eljegyzés, a lelki házasság valóságába is.

Minden léleknek személyre szabott az útja, ahogy a tisztulása és gyógyulása is egészen egyedi, de mégis megfogalmazhatunk bizonyos lelki törvényszerűségeket is.

- Nagy Szent Teréz például leírja műveiben, hogy az Istennel egyesült élet útján előre haladva, vagyis befelé haladva „Belső várkastélyunkban”, milyen kísértéseket, nehézségeket él meg a lélek, milyen erények gyakorlására kell figyelnie az átalakulásban, ha tovább akar haladni a jó úton. Isten mindannyiunkat meghív életközösségébe, a tökéletes szeretetbe.

- Keresztes Szent Jánosnál erős szimbólum a „Kármel hegyére való feljutás”. A hegy az Istennel való találkozás helye, s a hegy csúcsára való feljutás a vele egyesült lélek élete, boldogsága. Szolgálati egyre inkább a megtisztított, megszépült szeretetben való munkálkodások lesznek. „Élek én, de már nem én”, - hanem a Szentháromság Személyei cselekedhetnek benne, s általa, a lelkekért, az Egyházért. A hegyre feljutni csak a lemondások meredek ösvényén lehet. Nem lehet a hegyre feljutni, ha közben az útról letérünk, s inkább a hegy oldalán valamilyen irányba félremegyünk. Vagyis sem az evilági javakban elmerülve, sem a szellemi örömeinkben megmaradva nem lehet Istennel egyesülni. Amikor egy lélek eljut oda, hogy kellően kiüresíthető önmagából, s mindattól, ami nem Istentől van, akkor ajándékozhatja magát neki a Minden – az Isten. Szent Teréz és Szent János a jegyesi misztika leírásában előszeretettel használják a Szentírásból az Énekek éneke fejezeteit, s az átalakító tűz és láng szimbólumait.

- Kis Szent Teréz „Kis útjában” gyermeki egyszerűsége, a ráhagyatkozásra hív bennünket, ahol különös szerepet kap a hit erényének megélése. A bizalom útjában nagyszerűen foglalja harmóniába Szent Te-

réz anyánk, s Szent János atyánk spirituális örökségét.

Egyháztanítóink műveit érdemes rendszeresen olvasni, melyek az Egyház lelki irodalmának tanító kincsei. Írásaikat olvasva választ kapunk lelki életünk különböző kérdéseire, elakadásaira.

Sokan panaszkodnak arra, hogy nem tudnak imádkozni, elkalandoznak, vagy nem kapnak választ. Mit tanácsol annak, aki úgy érzi, falakba ütközik az imádságban?

Karizmánk hiteles megélése elsősorban nem a helyektől, hanem az Istennel megélt kapcsolatunk minőségétől függ: a szívünk irányultságától, a hűségünktől, az elköteleződésünktől. A szemlélődő imádságot és a Krisztussal való barátságot a világi élet különféle helyzeteiben éljük meg, s tesszük láthatóvá. Isten megtapasztalásának tanúivá kell válnunk.

A mindennapi élet gondjai, örömei, a családi és munkahelyi helyzeteink nem lehetnek az ima akadályai, hanem Isten megtapasztalásának lehetséges helyei!

A kármelita hivatás ezért nemcsak kolostorban, hanem minden életállapotban és helyzetben megélhető.

A szemlélődő és az apostoli dimenzió egymást kíséri és fejleszti. Szent Teréz azt írja: „Márta és Mária mindig együtt vannak”, együtt járnak, nem választhatóak el egymástól. Az imádságos életből fakadnak a szeretet különböző szolgálatai. Istenre figyelünk, vele egységben munkálkodunk. „Egybeforrtam Jézussal, és ma folytatása lettem. Tehát az utcán, villamoson, mindenütt. Ő látta és szeretete belőlem az embereket.” – írja Marcell atyánk.

Hogyan élheti meg valaki a kármelita lelkiséget akkor, ha nem kolostorban él?

Helsinkiben elindítottuk egy leendő Világban Élő Kármelita közösség útját a Skapulárét felvevők – vagyis a Szűz Máriával szövetséget kötő személyek – köréből. Magyarok Nagyszonya oltalmába ajánlottuk őket.

A következő években tanulni fogják a Szent Teréz által ajánlott imádkozást, a közösség építését, valamint az elköteleződést.

Életállapotuknak megfelelően azt a karizmat tanulják megélni a világban, melyet mi szerzetesek is megélünk: egyrészt a rendházainkban, másrészt a kolostoron kívüli különféle szolgálatainkban és találkozásainkban.

Kísérjük őket imádságunkkal, s kérjük újabb hivatásokat is kis közösségükbe.

Beszámoló az augusztusi lelki napról

Augusztus 22-én a Szűz Mária Plébánia közösségi helyiségében tartottunk lelki napot. A közös ebédet követően Vörös Imre András kármelita atya interaktív, humorral fűszerezett, mégis mélyenszántó előadását hallgathattuk meg az Istennel való szövetségkötésről, a benső imáról és a Szűzanya oltalmáról.

András atya a Biblián végighaladva bemutatta a szövetségkötések történetét. Kiemelte: bár Isten és ember közötti szövetségről, Isten és a lélek kapcsolatáról beszélünk, ez nem egy egyenrangú viszony. A kezdeményezés mindig Istentől indul el, Ő ajánlja fel a szövetséget az embernek, Ő a kezdeményező.

Kicsinységünk nem akadály, Isten felkarol bennünket, fontos a belé vetett bizalmunk.

Lehetséges Isten és a lélek közötti, a szeretetben elmélyülő bensőséges kapcsolat. Gyengeségeinkből sokat tanulhatunk, a Jóisten kegyelméből pedig mindig újrakezdhetünk. Ahogy az emberi kapcsolatokban is gyakran az teszi meg az első lépést a békülés felé, aki jobban szeret, Isten is (végtelen szeretetéből fakadóan), mindig kész megbocsátani, Ő az, aki „először veszi fel a telefont”.

A kármelita atya arra hívott bennünket, hogy tudatosan és hálával éljük meg azt az örök szövetséget, amelyet Krisztus által kötött velünk, és amelyben a szentségek révén mi is élhetünk.

András atya a következő idővonalon vázolta fel a szövetségkötést:

- **Ádám:** Vele kötött az első szövetség. Ő minden ember atyja, akiben már mi is benne vagyunk. Isten a szeretete által kínálta fel neki a szívét: „Legyél engedelmes, figyelj rám!”. Bár Ádám bűnbe esett és elbukott, Isten lehajolt hozzá, és megígérte egy új Ádám és egy új Éva eljövételét.
- **Noé:** A második szövetség egy feltétel nélküli ígélet volt Isten részéről, miszerint soha nem pusztítja el a földet. Ennek jele az ég és föld között kifeszített szivárvány lett, amiért Isten cserébe nem kért semmit.
- **Ábrahám:** Isten földet és megszámlálhatatlan utódot ígért neki, valamint azt, hogy rajta keresztül nyer áldást a világ minden népe. Cserébe Isten kizárólagos hitet és bizalmat kért. Ahogy az előadáson is elhangzott a fontos figyelmeztetés: minél több „istene / bálványa van az embernek” annál gyengébb, annál jobban eltávolodik az egy, igaz Istentől.
- **Mózes:** Átala kötötték Izraelnek, a kiválasztott népnek a nemzeti szövetsége. Ez már valódi, kétirányú szövetség. Isten a nép hűségét is megköveteli, atyai tanácsokat / parancsokat ad nekik a közösségi életük és jövőjük építéséhez.
- **Dávid király:** Isten szövetséget kötött Dáviddal, és ígéletet tett neki, hogy az ő nemzetségéből

fog eljönni a Szabadító, akinek uralma örökre fennmarad. Bár a választott nép története során sokszor vált hűtlenné, a Dávidnak tett isteni ígéretbe vetett bizalma mindvégig megmaradt.

- **Jézus** (Az Új és Örök szövetség szerzője): A rómaiak megszállása idején a népnek már nem maradt más fogódzója, csak a korábbi isteni ígéret. Jézus pontosan ebben a legmélyebb sötétségben, a kilátástalanság idején érkezett meg. Eljövetele beteljesítette a Dávidnak tett ígéretet, és a saját vérével megkötötte velünk a végleges, mindent felülmúló Újszövetséget, amelybe a szentségek révén mi is beléphetünk.

Erre az Új szövetségre épül a mi személyes istenkapcsolatunk is. Az atya a kármelita lelkeséghez híven hangsúlyozta, hogy a benső ima nem más, mint egy baráti, szeretetteljes beszélgetés, együttlét Istennel. Ehhez az Istennel való találkozáshoz azonban elengedhetetlen a saját esendőségünk felismerése és az alázat – ahogy egykor Illés próféta is eltakarta az arcát az Úr hatalmasága előtt. Isten hív bennünket erre a tökéletes barátságra, ahol sokszor a csendes, nyitott szívű figyelem visz a legközelebb hozzá.

Az Istennel megélt bensőséges egységnek a legszebb példája Szűz Mária. Ő lett az új Frigyláda. Különösen szép volt az a gondolatkör, amely a mi szentségi életünket is hozzá hasonlította. Ahogy az Ószövetségben a sátorra szállt Isten jelenléte, és ahogy a Szentlélek beárnyékolta Máriát, úgy válunk mi is belső mennyországgá, élő tabernákulummá az Oltáriszentség gyakori vételével, s a rendszeresen végzett benső ima gyakorlatai által.

Isten arra hívott bennünket, hogy tudatosan és hálával éljük meg naponta azt a szövetséget, amelyet Krisztus által kötött velünk.

Jézus a kereszten Szűz Máriát adta nekünk hathatós közbenjáróként, akinek anyai pártfogására ma is nagy szükségünk van a mindennapi életünk sokasodó feladatai között, sokszor az Isten nélküli világ környezetében.

A lelki napot záró szentmise után lehetőség nyílt a Mária-tiszteletnek, egy szövetségnek látható jelét, a barna skapulárét (kármelita vállruhát) felvenni. Többen éreztünk elhívást erre: olyanok, akik részt vettek az előadáson, és olyanok is, akik a mise alatt kaptak kegyelmi meghívást. Ősszesen 19-en vettük fel a barna skapulárét.

Úgy tűnik, sokan vágyunk a Szűzanya védelmére és kívánunk a hitben előrelépni, hogy valódi, baráti, szeretetteljes kapcsolatot alakítsunk ki Jézussal,

atyai kapcsolatot a Jóistennel, és a Szentlélek irányítását kérjük ehhez. Ahogy András atya is biztatott mindenkit, a legfontosabb, hogy Isten jelenlétében próbáljunk tartózkodni, merjünk őszinték lenni, s szívből imádkozni: „**Jézus, légy a barátom, Te vagy a támaszom, Te vagy az, akire számíthatok.**”

■ B.A.

Kirándulás Kattilában

Az őszi félév első kirándulására az Espoo-Kattila természetvédelmi területen került sor. A parkolóból indulva közösen vágunk neki az erdei ösvényeknek. Bár a gyerekek gyakran megálltak játszani és felfedezni a környezetet, a jó hangulatú séta gyorsan telt, és körülbelül két óra alatt eljutottunk a kijelölt tűzrakóhelyhez.

Az út során számos gombát találtunk, amelyek nagy örömet okoztak mindenkinek. Természetesen az áfonyázás sem maradhatott el, a bokrokról szedett finom bogyók igazi csemegének bizonyultak. A gyerekek gyorsan feltalálták magukat az erdőben, sziklát másztak, futkároztak, és kreatív játékokkal tették még izgalmasabbá a napot. A kirándulás egyik emlékezetes pillanata a tóparton volt, ahol többen a hűvösebb idő ellenére is megmártották a lábukat a tó friss vizében.

A közösen elfogyasztott ebéd után rövid igeolvasás következett az emmauszi tanítványok történetéről. Nem véletlenül kapcsolódott ez az igerész a kirándulás témájához: a tanítványok is együtt voltak úton, megosztották egymással örömeiket és csalódásaikat, majd a közös étkezés során ismerték fel Jézust. Ez a történet emlékeztet bennünket arra, hogy a hitet nem egyedül éljük meg, hanem egymást támogatva, közösségben járjuk az utunkat.

Közösségünk életében nagy jelentősége van az ilyen együttléteknél. A közösen megtett út, az együtt elfogyasztott étel, a játék, a beszélgetések, sőt még a közös élményekkel kísért kalandok is hozzájárulnak ahhoz, hogy ne csupán egymás mellett lévő emberek legyünk, hanem valódi, összetartó közösséggé váljunk. Ugyanezt a célt szolgálják a szentmisék előtti lelkes foglalkozások is, amelyek hónapról hónapra erősítik az összetartozás érzését és segítenek abban, hogy közösségünk egyre otthonosabb és befogadóbb legyen mindenki számára.

Nagy öröm számunkra, hogy a jövőben minden hónapban hasonló kirándulásokat tervezünk. Ezek az alkalmak nem csupán szép élményekkel gazdagítanak bennünket, hanem lehetőséget adnak arra is, hogy jobban odafigyeljünk egymásra, meghallgassuk egymást, és erősítsük kapcsolatainkat. A közösen átélt élmények, a beszélgetések és az együtt töltött idő mind hozzájárulnak ahhoz, hogy közösségünk egyre erősebbé, összetartóbbá és élőbbé váljon. A következő kirándulásra október 17-én kerül sor, amelyre mindenkit szeretettel várunk! Bízunk benne, hogy minél többen csatlakoznak hozzánk, és együtt építhetjük tovább közösségünket.

■ N.B.

„...de a te szavadra kivetem a hálót” (Lk 5,5)

A májusi magyar misét Kovács József gellénházi esperesplébános celebrálta. Vele beszélgettünk Isten barátságáról, a gyöngeségben megnyilvánuló erőről és arról, hogy hogyan támogathatjuk a papok szolgálatát.

József atya odavonzza az embereket a templomba. Az a fajta pap, akinek hangját hallva az ember fölkapja a fejét, mert az egész életét és lényét átható, meghitt Istenbarátság élményéről beszél. Hogy a pap a híveiért él, számára nem üres frázis. Amikor a Covid idején lebetegedtek az iskolai konyha dolgozói, s kétségessé vált, hogy tudnak-e ebédet adni a százhusz gyereknek, beugrott kisegíteni: reggel fél 6-ra elment krumplit hámozni. Karácsonykor pedig különleges módon irányította rá a zalai emberek figyelmét arra, hogy milyen kicsi lett az Isten: karján egy csecsemővel vonult be az éjféli misére a gellénházi templomba. József atya tudja, hogy az lehet hiteles tanító, aki maga hűséges tanítvány – ezért, vagyis értünk is tart ki tizenhárom éves papságának minden napján hűségesen a papi zsolozsmában.

Helsinki látogatásodat tervezve föltűnt, hogy mikor programot egyeztet veled az ember, rendre felbukkan egy esemény: a cursillo. Számodra nagyon fontos, de itt, Finnországban kevésbé ismert. Mesélj róla!

Még fiatal káplánként bízták rám egy cursillós közösség lelki vezetését. Nagyon megszerettem őket, de volt bennem egy rossz érzés, hogy úgy vezetek egy közösséget, hogy nem igazán ismerem a lelkiségüket. Aztán meghalt édesapám, ami még a lelki ember számára is törés, Székely János püspök atya pedig javasolta, hogy menjek el egy cursillós hétvégére, ami talán segít átvészelni a nehéz időszakot, és egyben új lendületet ad a papságomnak. A cursillo elvégzéséig is hűségesen éltem a hivatásomat és lelkes is voltam, de nem mentem el új emberért. A cursillo új látásmódot adott, új fajta missziós lelkületet. Ez nagyon fontos, mert az egyházunk nem lehet „nem missziós”.

Kinek ajánlod a cursillót?

Leginkább azoknak, akik egy kicsit elszürkültek, akiknek annak idején nem jól adták át a kereszténység lényegét, vagy akik teljesen távol vannak. Ez a három napos lelkigyakorlat egy teljes belső átalakulást, metanoia élményt ad, aminek hatására az ember teljesen új alapokra

tudja helyezni az életét: ez az új alap Jézus. Engem ez lenyűgöz.

Aki elvégezte a cursillót, az már része a közösségnek, akkor is, ha előtte húsz évig nem tette be a lábát a templomba. Senki nem nézi ki onnan. A gellénházi templomban szolgálatot teljesítők jelentős része elvégezte a cursillót. Ők már azt figyelik, hogy mit lehet tenni.

Az őszi lelkigyakorlatra egyébként már most készülünk a segítőimmal: imádságokkal, böjtökkel. Nagyon komoly a lelki készüllet is, a támogató közösség hordozza a lelkigyakorlat súlyát, tudják, hogy felelősek a résztvevőkért. De tudjuk azt is, hogy a gonoszlélek egy Istennek tetsző lelki hétvégébe be akarja tenni a lábát. Ezért is böjtölünk. És persze nekem papként is könnyebb úgy készülnöm, hogy tudom, hogy van egy ilyenfajta imádságos háttér.

Mi volt a papi jelmondatod? Mit jelentett ez akkor számodra, és mit jelent most, több mint tíz év papság után?

Lukács evangéliumából az a mondatot választottam, amit a csodálatos halfogást megelőzően mondott Péter Jézus felszólítására válaszolva: „...de a te szavadra kivetem a hálót” (Lk 5,5). Ez a *de* nagyon fontos: sok minden ellene mond annak, hogy megtegyem, amit kérsz; én úgy látom, hogy semminek nem lesz semmi eredménye, de a te szavadra azért mégis megpróbálom. Tizenhárom év papság után ezt még inkább így érzem. Nagyon gyorsan változik a világ, nem érzem a kereszténységnek azt a fajta támogatását, ami az én gyerekkoromban még megvolt. Úgy emlékszem, többen voltunk a templomban, többen voltunk hívek, mintha a gonoszlélek munkája is felerősödne. De minél több nehézséget tapasztalok magam körül, annál erősebben kell Isten szavára hallgatnom.

Ugyanakkor szeretek tanár lenni, talán ezért is olyan fontos számomra a zalaegerszegi Mindszenty iskola egyik rendalapító szentjének, Fourier Szent Péternek jelmondata: „Senkinek sem ártani, mindenkinek használni.” Segítője, előmozdítója legyek a hit megélésének, a Jézushoz fordulásnak, ahol csak tudok. Legyek hiteles, nehogy én gátoljak valakit azzal, hogy valami rosszat teszek.

Finnországban most indul a katolikus iskola. A katolikus oktatásra neked komoly rálátásod van: te magad egyházi gimnáziumban érettségiztél, aztán pedig egyházi iskolákban tanítottál. Milyen értékeket tapasztaltál ebben a közegben?

Akik ezekbe az intézményekbe járnak, azok

megtapasztalják, hogy az egyház él. Az egyházi iskolába járók között ott jár az atya, akinek Dicsértéssékkal szokás köszönni, megszólíthatók a tanárok és a papok is. Az egyház így nem egy távoli valami, amit csak a rítusok hoznak elő egy bizonyos környezetben, hanem a mindennapok része. A Mindszenty iskolában például van kápolna, ahová napközben bármikor be lehet térni, hogy az ember lecsendesedjen egy kicsit. Az egyházi iskola nagy ajándéka, hogy az egyházat élő valóságként jeleníti meg a diákok és az ott tanító tanárok számára is.

A közösséget nagyon fontosnak tartod.

Nagyon fontos, hogy megéljük a közösséget. Régen sokszor előfordult, hogy egy-egy néni megvolt a maga helye a templomban, mindenki tudta, hogy ő ott ül. De hogy két sorral előbb vagy jobbra hárommal ki ül, esetleg már nem tudta, mert ő a templomhoz és az ő kis helyéhez ragaszkodott. De az egyházat az tartja majd fenn a jövőben, ha nemcsak ülőhelyes közösség, hanem élő közösség.

Az agapé, a szeretetvendégség, az egyház ősi gyakorlatában is benne volt: nemcsak az eucharisztikus asztalnál gyűltek össze, hanem azt követően is, így alkalom nyílt arra, hogy elmeséljék egymásnak a hitbéli megéléseiket, küzdelmeiket, örömeiket. Az első keresztény közösségek is megosztották egymással, amijük volt, mindenki azzal járult hozzá a közös asztalhoz, amivel tudott.

Téged mivel gazdagított a helsinki magyar hívekkel való találkozás?

A közösség nyitott szívvel fogadott, találkoztam olyan gyónókkal, akik szépen felkészültek. A prédikáció közben figyeltek a hívek, nyitottságot éreztem a részükről. Tetszett a zenei szolgálat, a kis ministránsok – kerek volt a liturgia. Én azt tapasztaltam Finnországban a közösségekben, hogy ti már tudatosan élitek a keresztény életeteket. Nektek talán a szent András evangelizációs iskola egy-egy hétvégi kurzusát tudnám ajánlani.

Aztán csodálatos volt megtapasztalni, hogy a sok véletlen mögött hogy húzódik meg a Jóisten rendezése: hogy egy éppen Finnországban

kiránduló magyar cserediák elvetődik a templomba, ahol épp magyar misére készülnek. És szimpatikus volt látni, hogy a közösség tagjai ismerik egymást.

Hogy tudjuk mi, hívek a papságotokat támogatni?

Ha a hívek is az egyház tagjainak érzik magukat, és nem hagyják magára a papot azzal, hogy „te vagy az egyház, oldd meg”. A papot pedig kezeljék úgy, mint aki egy közülük, aki velük együtt hívó. A pap munkájának legfontosabb gyümölcse, ha minél több hívet be tud vonni a munkába, s ezek a hívek azt nézik, hogy mivel tudják a mi keresztény közösségünket előmozdítani.

Tulajdonképpen nem is jó a kérdés, mert úgy tűnhet, mintha a papnak lenne szüksége segítségre. Nem a papnak kell segíteni, hanem meg kell látni, hogy hogyan tudom a közösségünket gazdagítani. Lisieux-i Kis Szent Teréz mindig kereste a helyét az egyházban. Ugyanígy, a pap számára az a segítség, ha megtalálom a magam helyét az egyházban.

A papokat sokszor nem ismerjük, sokszor úgy tűnhet, teljesen más életet élnek ők és mi, hívek. Mikor rendül meg a pap, és hogy vigasztal akkor?

Édesapám temetése után nem sokkal volt a

harmincadik születésnapom. Püspök atya a kerek évfordulókon szívhez szóló levelet szokott írni. Nekem akkor nehéz lett volna boldog születésnapot kívánni. Azt írta, hogy a temetésen milyen erő sugárzott belőlünk, ahogy anyukámmal és az öcsémmel egymás mellett álltunk. Tanítás volt abban, hogy mi nem törtünk össze, hanem azzal a bizonyossággal álltunk ott a temetésen, hogy édesapám él. Ily módon mi a nehézségünkben is tudunk mások számára erőforrás lenni.

Apukám vasárnap halt meg, és én másnap mentem a gimnáziumba tanítani. A kamaszokkal azért szoktak lenni fegyelmi problémák, kis nyüzsi. Az óra elején elmondtam nekik, hogy mi történt előző este, és arra kértem őket, hogy az óra eleji imádságot mindannyian apukámért ajánlják fel. Ezek a gyerekek, tulajdonképpen fiatal felnőttek, egész órán olyan empátiával voltak felém. Ha találkozom ezekkel a régi diákokkal, ez az eset felidéződik, mert beléjük égett. Én úgy mentem órát tartani, hogy előtte tíz órával halt meg apukám, és ők látták bennem, hogy milyen erővel vagyok jelen, hogy nem sírdogálok, és el tudom mondani, hogy imádkozunk érte.

Istenben élsz, érezzük, látjuk, tudjuk. Hogyan imádkozol, mennyi időt töltesz Istennel?

A papi zsolozsma és a szentmise bemutatása az alap. De a szentbeszédeimben is többször visszatérő gondolat, hogy nemcsak a szavainkkal tudunk imádkozni. Az is imádság, amikor azzal a tudatossággal élek, gondolkodom, cselekszem, hogy az Isten mellettem áll, itt van velem. Ehhez mérem minden cselekedetemet, a szavaimat, a gondolataimat. Akkor már nem teszek akármit, mert itt van velem a barátom. Én ezt mondom imádságnak: úgy élek, hogy itt van velem a barátom. Nem akarom megbántani, de nemcsak megbántani nem akarom, hanem neki tetsző módon akarok élni. Én ezt is imádságnak mondom, annak tudatosítását, hogy az Isten velem van. Ez az életforma maga imádság.

■ M.E.

Tűz az égből

Hétágra sütött a nap, amikor Kató néni széles mosollyal várta a gyerekeket a kis kápolna előtt.

- Ma egy izgalmas erdei túrával indítjuk a napot! – mondta Kató néni.
- Hurrá! Hová megyünk? – ugráltak a gyerekek.
- Irány a tengerpart! Készültem nektek néhány meglepetés feladattal.

A kápolna egy kis öbölben bújt meg. A gyerekek vidáman lépkedve fürkészték az utat, csillogó szemekkel lesték, merre tartanak. Erdei ösvény vitt a tengerparton a nádasok között egy eldugott, homokos tisztásig.

- Először kötelet fogunk húzni. Lássuk, mennyi erő fér el ezekben a pici izmokban! – azzal Kató néni kettéosztotta a gyermekcsapatot.

A gyerekek húzták, vonták a kötelet, kipirult arccal dőltek hol jobbra, hol balra. Szinte alig lehetett eldönteni, ki fog nyerni.

Ekkor Kató néni elővett két hatalmas, ropogós fonott kosarat a fák mögül.

- Erdei kincsvadászatot rendezünk! Gyűjtünk minél több tobozt és vastag fagallyat!

A gyerekek szétrebbentek és pillanatok alatt hozták a szebbnél szebb tobozokat és a nagy fagallyakat. Volt, aki önmagánál sokkal hosszabb ágat vonszolt maga után.

- Huh, mennyi sok, szép águnk, tobozunk van! Vajon, ki tudja elcipelni ezeket a nehéz kosarakat a kápolnához?

- Én! – pattant fel Peti.

- Én is elbírom ám! Nagyon erős vagyok! – jelentette ki Misi és felkapta az egyik kosarat.

A kosarat felváltva cipelték a nagyobb gyerekek, a kicsik felnőtt segítségével, közösen.

Az út nem volt hosszú, így nem fáradtak el nagyon. A kápolna egy kis domb tetején állt. A domb aljában Kató néni megállt és ezt mondta:

- Nagyon erős gyermekek vagytok, ügyesen és kitartással elcipeltétek a kosarakat ideig. Isten még nálunk is erősebb. Ma erről fogunk tanulni. Képzeljétek el, Illés próféta Kármel-hegyére ment fel, ahol Isten megmutatta hatalmas nagy erejét.

- Hogyan?

- Mindjárt megtudjátok. Képzeljétek el, hogy most mi mászunk fel a Kármel-hegyére, ahogy felbaktattunk a kis kápolnához.

A kápolnában a mese-sarokba mentek és Kató néni mesélni kezdett:

Illés szomorú volt, mert Izrael királya, Aháb és a nép nem imádkozott Istenhez és nem követték Isten parancsait, még akkor sem, amikor nagyon nagy szárazság és éhség pusztított a vidéken. Helyette más szobrok előtt hajladoztak, Baálhoz imádkoztak... Aháb király Illést okolta a szárazságért, a szenvedésért. Illés azonban tudta, hogy egyedül az Úr az Isten és ezért próbára hívta ki Baál papjait, hogy a népnek megmutassa, ki az Úr, kit kell követni. Illés így szólt a hamis papokhoz: – Nézzük meg, kinek az Istene az igazi! Ti is építsetek egy oltárt, és én is. Kérjétek a ti isteneteket, én pedig kérem az Urat. Aki tüzet küld az égből, az az igazi Isten! Az emberek rábólintottak: – Rendben van, ez jó ötlet!

Baál papjai reggeltől délig kiáltoztak, ugráltak és táncoltak az oltáruk körül. „Baál, hallgass meg!” – kiabálták. Illés délben már mosolygott rajtuk egy kicsit: „Kiabáljatok hangosabban, hiszen isten! Lehet, hogy épp alszik, vagy elment valahová, ébresszétek fel!” De hiába ugráltak és kiabáltak egészen estig, nem történt semmi. Teljes volt a csend.

Ekkor Illés lépett elő. Felépítette Isten oltárát tizenkét nagy, nehéz szikladarabból. És hogy megmu-

tassa, Istennek semmi sem lehetetlen, valami egészen furcsát kért: – Hozzatok vizet, és öntsétek nyakon az egészet! – mondta. Aztán kért még egyszer, és még egyszer vizet, amíg már minden csupa víz volt, még a föld is tocsogott az oltár körül. Vizes fát pedig tudjuk, hogy lehetetlen meggyújtani!

Ekkor Illés csendben, hatalmas hittel az ég felé nézett, és egy egyszerű, de nagyon erős imát mondott: – „*Uram, mutasd meg ma mindenki-*

nek, hogy Te vagy az Isten, és én a Te szolgád vagyok! Hallgass meg, Uram, hallgass meg, hogy ez a nép is megértse az igazságot!”

És abban a pillanatban csoda történt! Hatalmas tűz csapott le az égből az Úrtól. A lángok egyetlen pillanat alatt felszárították a rengeteg vizet, és mindent elégettek. Amikor az emberek ezt látták, tátott szájjal a földre borultak, és ezt kiáltották: – Az Úr az Isten! Az Úr az Isten!

Illés tudta, hogy csak az Isten tudja meghallgatni az imát. Az Ő ereje volt az, ami megnyilvánult, és ami tüsszel válaszolt a kérésre.

Kató néni a gyerekekre mosolygott.

- Emlékeztek, milyen erősen húztátok ma a kötelet a parton, és milyen ügyesen cipeltétek a nehéz kosarakat ide fel, a kápolnába?
- Én nagyon erősen húztam! – vágta rá büszkén Misi.
- Én meg elbírtam a nagy tobozokat! – tette hozzá Peti.
- Így van! Az a ti testetek, a ti izmaitok ereje volt – bólintott Kató néni. – De képzeljétek, az imának is van ereje, csak egy kicsit másmilyen. Szerintetek hogyan tudunk mi beszélgetni Istennel, ha nem is látjuk Őt?

A gyerekek elgondolkodtak.

- Csak úgy mondjuk, és Ő hallja – mondta halkan Hanna.
- Pontosan! – mondta Kató néni.
- Az ima valójában egy kicsit olyan, mint egy láthatatlan telefon. Képzeljétek el, hogy van egy telefonotok, ami sosem merül le, és ahol mindig, mindenhol van télerő. Bármikor hívjátok Istent – akár reggel, akár este a sötét szobában –, Ő mindig ráér, felveszi, és meghallgat benneteket. De tudjátok, ez a láthatatlan telefon annál is sokkal jobb! Olyankor is működik, amikor nincs mit mondanod, csak odaülsz Isten mellé, mint egy jó barátodhoz, és csendben együtt vagytok. Ő akkor is lát, szeret téged, és meghallgat, ha csak magadban, a szívedben suttoysz.
- És tüzet is tud küldeni, mint Illésnek? – kerekedett ki Peti szeme.
- Tud bizony, csak egy kicsit másképp! – mosolygott Kató néni. – Nekünk ma már nem az oltárra küld lángokat, hanem a szívünkben gyújt tüzet. Ezt a tüzet úgy hívják: Szentlélek. Amikor imádkozunk, Isten a Szentlelket küldi el a szívünkbe. Ez a belső tűz az, amitől melegséget, szeretetet és hatalmas erőt éreztek legbelül. Ez a Szentlélek segít abban, hogy tudjátok: Ő mindig veletek van, vigyáz rátok és erőt ad mindenhez. Illés próféta is azért tudott kiállni mindenki elé, mert ez az Isten adta tűz ott lobogott a szívében.

Kató néni felállt, és leporolta a szoknyáját.

- Na, ki szeretné most rögtön kipróbálni ezt a láthatatlan telefont egy közös imával, hogy kérjük a szívünkbe ezt a tüzet?

■ SZ.B.

SZENTLÉLEK-LÁNGOCSKA

ELKÉSZÍTÉS:

- Vágd ki a sablont a szaggatott vonal mentén.
- Tegyd közéjük egy félbehajtott szalagot akasztónak.
- Ragaszd össze a sablonokat úgy, hogy a színes oldalak kívül legyenek.
- Akaszd fel az ablakba vagy az ágyad mellé, hogy emlékeztessen: A Szentlélek veled van!

■ V.H.

2026/2027-ES TANÉV MAGYAR MISÉI ÉS PROGRAMJAI

Szent Henrik-katedrális

Pyhän Henrikin aukio 1 A, Helsinki

2026. október 24.

MAGYAR SZENTMISE

15.00

Gyóntatás

16.00

Magyar szentmise

17.00

Szeretetvendégség

Biblia egy év alatt – kiscsoportos találkozók

2026. szeptember 29.

18.00 Online

2026. október 13.

18.00 Online

2026. október 27.

18.00 Online

Más helyszín:

Kirándulás

Időpont: Október 17. (szombat), 10:00 – 17:00

Helyszín: Kirkkonummi, Meiko

Találkozó: a meikoi parkolóban

Jelentkezés: Vámosi Petinél a +358 40 9671765-ös telefonszámon

Támogatnál bennünket?

Számlaszámunk: FI 6715 4430 0025 1780

Név: Mafinka ry

További információk:

www.mafinka.fi

